

A-karom

Azt mondták, az ilyenről beszélni kell.

Aznap három körmöm szakadt be,
a maradék hét töből esett le.

Azt mondták, sajnálják, ami velem történt,
azt viszont nem, hogy át is érzik.

Ősz lett a fejem búbja,
lenőtt a párizsbarna festék

az földbe rakja, *nem bírja* a testét.

Azt mondták, majd elmúlik, kedvesem,
de azt nem, hogy magamat ne temessem,
a ruhám is lehull majd egyszer,
és karcolja még száj a körömtelen kézfejem.

Gesztenye a zsebemben

Először annak az észtnék mondtam még a nyáron,
hogy nem, nem *mi*, csak *én* meg *te*,
aztán még párszor elismételtem
ezt mindenkinek,
nehogy én magam is mást higgyek.
Az ősz a homlokodig ért,
hullott a hajad,
a szálak a tarkódtól a válladig
sima függönyként omlottak.

Ezeket én ki akartam tépni,
összegyűjteni,
cigisdobozba tömködni,
régikomódba rejteni,
de mire ki mertem mondani, nem volt mit tépni.
Helyette vadgesztenyét szedtél nekem,
kettőt:
egy nagyobb,
egy kisebb,
az egyiken egy kis seb.
(Az lett az enyém.)
A bőrdzsekim zsebébe tetted,
hogy egy év múlva majd öröm lesz.
Majd bejelentkeztél a fodrászhoz,
este az észet csengetett,
Ugye nem beteg?
Aztán az észet északra költözött,
többet nem kérdezősködött.
A gesztenyék barázdásra száradtak,
a zöld seb barnára foltozódott,
fagyos tél jött, a konvektor hangosan kattogott,
a kabátot tisztítóba vittem
– a borítéknyi haj mellé – a szekrénybe tettem.

Kráter

Egy szál cigim maradt csak
meg az a negyed üveg bor
az üveg szája mintha a tiéd volna:
hideg és száraz.
Kortyolom az ízed,
visszaköpjem, lenyeljem?
Felénél elnyomom,
írok a facebookon, igazán átjöhetnél, na
lemegyek eléd a villamoshoz,
igen, ez egy tangapapucs.

Azt mondod, hogy szép vagyok,
pedig neked sosem mosolygok,

mert akkor látszik az a kis rés a fogaim között,
mert akkor látszik az a kis ránc az orrom vonalában,
inkább mesélek, te engem simogatsz-tapogatsz,
kezed a bokámon, vádlimon, combomon.
Apropó, egyszer a combomra sütöttek egy bélyeget,
az ujjad épp elfér ebben a kis kráterben,
épp *belém férsz*, hát nem vicces?
De tudod, hogy be nem engedlek.

Marad, ha valami

Nem kopogtatott, de te beengedted,
nem toporzékolt, de te fenyegetted,
nem sírt, de te sirattad,
mi más lehetnél, ez is miattad.

Marad, ha valami
én és az öcsém,
ketten állunk a kert végénél,
és egyszerű imával kérleljük,
hogy ne legyen már másnak
– bárcsak –
maradjon a homokozós emlékezet
és a kép, amin egyik szeme némán szűkül,
ahogy te most miattunk szűkölsz.

Nem kopogtatott, de te beengedted,
nem féltél, neked aztán nem lehet,
a copfodat kötötted,
marad, ha valami
egy kis lila folt,
egy zúzott csók
és a tenyérnyi szemérem,
veled így is beérem.

Nem toporzékolt, de te fenyegetted,
mert több gyereket meg nem ehett,
mert csak a hús,

csak az állam,
ezt még ki kell, hogy bírjam,
többet szét nem téphet.

Nem sírt, de te sirattad,
mi mást is tehetnél,
ez is miattad,
én és az öcsém;
csak a kezét szorítom,
már nem ordítom,
csak gyűröm és forgatom;
a hajadat levágom,
a nyakadat elvágom,
a kis foltot kimetszem,
porcelánra vágott szalvétával teszem,
és vele megetetem.

